

[Inger Gautier Schmit.]

lige i, at vi aldrig hører en dansk Opera, som f. Eks. „Kaddara“, som jeg finder meget smuk, og i disse Tider, som nævnt, havde været paa sin rette Plads.

Teaterordningen har altsaa været en stor Skuffelse. Der er sket et Sammenbrud, og vi staar nu overfor: Hvad skal der ske? Nu siger man fra forskellig Side, at Venstre vil afskaffe Operaen og Balletten, da Partiet har stillet et Ændringsforslag, der ned-sætter Tilskuddet betydeligt. Jeg vil straks sige for mit personlige Vedkommende, at jeg stemmer for dette Ændringsforslag, og at dette ikke har noget som helst med Af-skaffelse af Opera og Ballet at gøre. Jeg ønsker ikke at afskaffe disse Kunstarter. Men mine Forventninger med Hensyn til det kongelige Teaters Ordning, efter at vi vedtog den sidste Teaterlov, er i den Grad blevet skuffet, at jeg faktisk ikke tror paa nogen mulig Ordning, medmindre man overfor Teatret og Teatrets Ledelse bog-stavelig talt lukker Statskassen i, siger til alle dem, der har med Teatrets Sager at gøre, lige fra Minister og Direktør til alle de andre: Vi vil overhovedet ikke være med mere paa den Façon. Det blev sagt tydeligt og klart i 1930: Dette er den sidste Prøve, vi stiller op. Det blev sagt ganske klart: Herefter gaar Venstre ikke med til nogen Ordning, der har saa store økonomiske Konsekvenser. Man vendte det døde Øre til derovre, man praktiserede det, man beständig har praktiseret derovre, dette optimistiske Lyssyn, som — jeg havde nær sagt lykkeligvis — ligger hos Kunstnere, at det gaar nok endda. Derfor har vi den Opfattelse, at nu er Tidspunktet kommet, da der maa statueres et meget alvorligt Eksempel, og der siges ved dette Ændringsforslag til Finanslovsforslaget kort og klart, at det gaar ikke længere, nu maa Teatrets Skæbne afgøres ovre paa Kongens Nytorv af alle de ledende Kræfter selv, der har med det at gøre. Men det er ikke det samme som, at vi vil Operaen og Balletten til Livs, det er aldeles ikke det samme som, at vi tager Brødet fra de Mennesker, der lever derovre. Vi siger blot til Ministeren og til Teatret og alle, der er knyttet dertil, at de For-handlinger, som nu skal føres, de maa føres paa det økonomiske Grundlag, som vi giver gennem det Ændringsforslag, vi her har stillet.

Til allersidst vil jeg kun sige, at hvordan Forhandlingerne nu end vil komme til at ligge om dette Spørgsmaal, saa vil jeg rent personligt udtale Haabet om, at Resultatet af disse vil blive, at den levende og

værdifulde og gode Kunst altid vil finde baade sine Udøvere og sit Sted til Udøvelse her i Danmark. Vi har jo mange Teatre, saa Skuespil vil det danske Folk ikke komme til at mangle, Skuespil, som det ærede Medlem Fru Elna Munch udtalte, at Folket ønskede. Men Skuespil og Skuespilkunst er nu ikke altid det samme, og den Kunst, som jeg mener, at netop det kongelige Teater skulde repræsentere, bør altid have sin Særplads, med sin udmærkede Skole, med alle de udmærkede Kunstnere, der staar til Disposition derovre, og derfor ønsker jeg, at der maa findes en saadan Ordning, at det økonomisk set vil være muligt her i Danmark fremdeles at have en Scene, hvor de tre Kunstarter vil kunne drives.

Thomsen: Hvis det virkelig var Folkets Røst, der lød fra denne Talerstol, saa vilde den fremherskende Tone, som vi nu hører fra de tre Partier, Konservative, Radikale og Socialdemokrater, angaaende det kongelige Teater, have været en helt anden end den, der nu høres. Det er jo et beklageligt Vidnesbyrd om, at dette høje Tings folkevalgte Repræsentanter — saaledes som det ogsaa tidligere er fremhævet — ikke er i tilstrækkelig Kontakt med Befolkningen, med Befolkningens brede Lag, og den Kendsgerning vil Afstemningen i Dag jo stille i skarp Belysning. Vi vil opleve, at Rigsdagen, som saa ofte før, gaar imod Ønsker fra Befolkningen.

Naar man ser paa det kongelige Teaters Historie, forstaar man, at Teatret i Tidens Løb har gennemgaaet en rig Udvikling, desværre navnlig i økonomisk Henseende — det er sandsynligt, at det ogsaa er Tilfældet paa anden Maade, det skal jeg ikke underkende. Da Teatret i 1849 gik over til at blive Statsteater, var Budgettet ca. 50 000 Rigsdaler; at det ikke var højere, hang vel nok sammen med, at de enkelte Lønninger ikke maatte overstige 1 800 Rigsdaler. Det var jo et beskedent Beløb i Sammenligning med, hvad der nu er Tale om: Lønningerne skal nu, efter hvad der siges i Bladene, søges nedbragt til 30 000 Kr. som Maksimum. Saa sent som i 1903 laa Statens Udgifter til det kongelige Teater under 200 000 Kr. — i de senere Aar er der vel ofret ca. det tidobbelte aarligt. Spørgsmaalet er da: Har vi Raad til at fortsætte med den Ødselhed, som efter min Mening er en Haan imod de Tusinder af Hjem, der kæmper en fortvivlet økonomisk Kamp?

Til nærmere Belysning af dette Spørgsmaal vil jeg sige, at Befolkningen i et